SJB SELECTION

RECENSIE · BLUES

Old Love | Eric Clapton

SJB SELECTION · OKTOBER 2026

Layla was de liefde die hij niet kon krijgen.
Wonderful Tonight was de liefde die naast hem stond.
Old Love is de liefde die vertrok maar blijft aankloppen.

En de vrouw, in alle drie de gevallen, was Pattie Boyd.

Toen Eric Clapton *Old Love* opnam voor *Journeyman*, was zijn huwelijk met Pattie Boyd voorbij. Ze waren in 1979 getrouwd en scheidden in 1989, hetzelfde jaar als het album. Het nummer is geboren tussen die brokstukken, maar het klinkt niet als iemand die het verleden wil vernietigen. Het klinkt eerder als een poging om zich ervan los te maken.

Alleen hebben sommige liefdes de slechte gewoonte niet te weten wanneer het tijd is om te gaan.

En hier komt een van de opvallendste details van het hele verhaal.

Jaren later zei Pattie Boyd dat het haar pijn deed om iets zo persoonlijks in een nummer te horen. Daar was ook een heel eenvoudige reden voor: Clapton had zijn kant van het verhaal publiek via de muziek kunnen vertellen, terwijl zij het gevoel had dat ze het nummer niet kon “beantwoorden”.

En ineens wordt *Old Love* iets ingewikkelders dan een gewoon liefdeslied.

Want waar we naar luisteren, is een bekentenis.
Maar aan de andere kant van die bekentenis staat iemand die het heeft beleefd.

Dan komt Robert Cray binnen

En hier wordt het nummer nog interessanter.

Old Love staat niet alleen op naam van Clapton. Het werd geschreven samen met Robert Cray, die ook gitaar speelt op het nummer en op vier nummers van *Journeyman* te horen is.

Twee bluesgitaristen in dezelfde kamer zouden van zes minuten muziek makkelijk een wedstrijd kunnen maken.

Gelukkig gebeurt dat niet.

De schoonheid van *Old Love* ligt in het tegenovergestelde: er lijkt geen haast te zijn om iets te bewijzen.

De gitaar dringt zich niet op in het nummer. Ze wacht.

Een frase.
Een pauze.
Een antwoord.

De frasering wordt bijna een gesprek. De blues hoeft hier niet te schreeuwen om gehoord te worden: hij kan het zich veroorloven zacht te spreken.

En wanneer de gitaar op de voorgrond treedt, lijkt ze de pijn niet te willen uitleggen. Ze cirkelt eromheen.

Er is ook een kleine paradox

Old Love duurt op *Journeyman* ongeveer 6 minuten en 25 seconden en is nooit als single uitgebracht. En toch werd het een van Claptons meest geliefde composities in zijn concerten.

Kortom... geen single, geen haast naar het refrein, geen noodzaak om ergens snel te komen.

En misschien is dat precies waarom het werkt.

Old Love rent niet naar het einde. Het loopt om een wond heen.

En dan is er *Journeyman*

Ook het album waarop het nummer staat, komt op een bijzonder moment.

Sommige critici hadden de Clapton van de jaren tachtig gezien als iemand die zweefde tussen zijn bluesroots en een veel gladdere, radiovriendelijke rock. *Journeyman* draagt nog die typische glans van de jaren-tachtigproductie, maar daarbinnen begint de bluesgitarist weer krachtig door te klinken.

De titel zelf werkt bijna als een verklaring.

Journeyman.

Niet het genie.
Niet de legende.
Niet “Clapton is God”.

Een muzikant die zijn werk blijft doen.

En na jaren die ook getekend waren door zijn alcoholproblemen en de nuchterheid die volgde, werd het album onthaald als een terugkeer naar topvorm. Clapton zelf noemde het een van zijn favoriete albums.

Maar het ongelooflijkste detail is een ander

Op hetzelfde album met een nummer dat verbonden is met het einde van zijn huwelijk met Pattie Boyd, staat ook...

George Harrison.

Ja, hij.

De vorige echtgenoot van Pattie Boyd.

Harrison schreef *Run So Far* en speelt mee op de plaat.

Op dit punt zou een criticus naar een geraffineerde metafoor kunnen grijpen.

Niet nodig.

Het privéleven van de Britse rock had al een ingewikkeld genoeg script geschreven.

En het is bijzonder om te bedenken wat deze mensen verbindt. Clapton had op uitnodiging van Harrison meegespeeld op *While My Guitar Gently Weeps*; hun vriendschap duurde jaren en na de dood van Harrison organiseerde Clapton het Concert for George.

En terug naar de gitaar

Want uiteindelijk is dat waar *Old Love* woont.

In de manier waarop een noot blijft hangen.

In de bend die langzaam omhooggaat maar nergens lijkt te willen aankomen.

In de pauzes.

In de dialoog met Robert Cray.

Een recente recensie van de *Journeyman* Deluxe Edition noemt *Old Love* het mooiste moment van het album, en hoort in de samenwerking tussen Clapton en Cray het ontmoetingspunt van gepolijste melodie en pulserende blues.

En dat is een goede omschrijving.

Want de klank is niet vuil in de traditionele bluesbetekenis. Hij is beheerst, gepolijst, volwassen.

Maar onder dat kalme oppervlak blijft er iets bewegen.

Als een deur die niet helemaal dichtgaat wanneer het buiten waait.

Af en toe gaat ze een paar centimeter open...

en komt het verleden weer binnen.

Misschien is dat het echte verschil tussen *Old Love* en de andere grote liefdesliedjes van Clapton.

Layla wilde iets winnen.

Wonderful Tonight keek naar wat er voor zich stond.

Old Love probeert zichzelf ervan te overtuigen dat iets echt voorbij is.

En de blues weet natuurlijk heel goed dat het dat niet is.

De gitaar blijft terugkomen.

Een frase. Een pauze. Nog een frase.

> ***Als iemand die van de deur wegloopt...***
> ***en zich dan omdraait om te zien of ze nog openstaat.***